

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

R. VAN LENNEP. — *Burgerlijke aansprakelijkheid wegens buitenechtelijke venerische besmetting.*

RECHTSPRAAK.

Handelsrechtbank Antwerpen. — 7e Kamer. — 28 Februari 1933. — *Dienstcontract. — Vergoeding voor opzeg. — Wet van 1922 niet toepasselijk. — Berekening. — Dader van koophandel. — Beheerder van N. V.*

Rechtbank van eersten aanleg Turnhout. — 15 Juni 1933. — Art. 1244. — *Dadelijke uitwinning.*

Burgerlijke Rechtbank Mechelen zetelende in zaken van Koophandel. — *Burgerlijke aansprakelijkheid. — Involed van een vonnis der politierechtbank. — Nietwe vordering van de veroordeelde betichte thans aanlegger in vergoeding voor eigen schade.*

Vrederegerecht Antwerpen. — 4e kanton. 31 Mei 1933. — *Arbeidsongeval. — Beoordeling van het abnormaal karakter van het voorval. — Oorzaak of gelegenheid van het ongeval. — Toepasselijkheid der wet van 1903.*

BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK. Gemeenteverkiezingen. — 1932. — Goidsenhoven. — *Hervorming eener beslissing der Bestendige Deputatie van den Provincieraad van Brabant.*

BELANGRIJK BERICHT. — *De inhoudstafels van het Rechtskundig Weekblad.*

PROF. J. VAN OVERBEKE. — *De Drie-en-Zestigste Jaarvergadering van de Nederlandsche Juristen-Vereeniging te Amsterdam.*

UIT DE PERS.

FALIELEVEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

BURGERLIJKE AANSPRAKELIJKHEID WEGENS BUITENECHTELIJKE VENERISCHE BESMETTING

Vooreerst dient hier het verhandelde onderwerp omschreven. Het geldt hier enkel een studie over de syphilisinfectie als gevolg van buitenechtelijke geslachtsgemeenschap. Valt dus buiten bespreking alle extra-venerische bevlekking, zooals deze van voedsters door zuigelingen en omgekeerd, deze veroorzaakt door onoordeelkundige beroepsuitoefening, en eindelijk ook de virusoverdracht door besmette voorwerpen.

SOCIOLOGISCH BELANG VAN HET VRAAGSTUK

Het zijn hoofdzakelijk de annalen der medische wetenschap die bij machte zijn om door nauwkeurige gegevens het besproken gebied te doen kennen. Slechts de meest acute gevallen dringen door tot bij de Rechtbank.

Uit statistieken destijds opgesteld door den gezaghebbenden syphilograaf Prof. Fournier, en die naderhand immer bevestigd werden, kunnen we voldoende inlichtingen inwinnen om het sociologisch vraagstuk even te situeeren. ...

De venerische besmetting schijnt hoofdzakelijk buitenechtelijk te zijn, d.w.z. dat bijzonder onghewuuden er het slachtoffer van zijn; bij jongelieden is de syphiliseering het hoogste tusschen 15 en 21 jaren; bij vrouwen tusschen 19 en 20-jarigen ouderdom, ze is in belangrijke mate het gevolg van verleiding en de eerste overlevering aan prostitutie.

De meening van prof. Fournier dat het aantal mannelijke lijdens hooger is dan dit der besmette vrouwen, werd niet algemeen bijgetreden, doch lijkt wel de juiste te zijn.

Sociologisch is evenzeer de vaststelling belangrijk dat de voorechtelijke geslachtsgemeenschap immer stijgt, wat gedeeltelijk be- wezen wordt door het groeiend aantal der ge- dwongen huwelijken, verschijnsel dat op zijn beurt bewezen wordt door het procent der echtscheidingen, ingenomen door deze huwe- lijken. Bovendien mag ook niet de klimmende curve der vruchtafdrivingen en het meer en meer verspreide gebruik van anticonception- nee middelen uit het oog verloren worden.

STELLING DER RECHTSLEER.

De ontvankelijkheid der vordering spruiten- de uit buitenechtelijke venerische besmetting stuitte op zeer veel moeilijkheden. Zooals

voor de verleiding goldt naar de meening van gezaghebbende juristen, waaronder, onder meer, Demolombe, de maxime « nemo auditur propriam turpitudinem allegans. »

Alle gelijkaardige actie diende ontzenuwd door de exceptie op turpem causam.

Een belangrijk deel der Rechtsleer verzette zich ten stelligste tegen de ontvankelijkheid der vordering tot schadevergoeding op grond van verleiding, en daar de venerische besmet- ting dikwerf een gevolg der verleiding is, moest logischerwijze voor deze actie dezelfde zienswijze gelden. (cf. D. P. 1862, 2.129 nota). Het belang van het vraagstuk werd echter meer in het licht gesteld door de verhandeling der besmetting van den echtgenoot als reden tot echtscheiding, zonder nochtans dat de algemeene rechtsleer een besliste houding aannam tegenover de buitenechtelijke be- smetting.

Wel werden eenige pogingen gewaagd om alle contamineering als een strafrechterlijk delict te doen aanschouwen, doch zonder goed gevolg. Alleen de sociologische rechts- opvatting door de theorie van het geschapen risico, heeft tegenover het vraagstuk princi- peel stelling genomen. De objectieve ver- antwoordelijkheid vergt inderdaad de belas- ting met de gevolgen der gestelde daad. «Le délit civil de contamination se fonde sur le principe de responsabilité objective qui met à la charge de toute activité les conséquences de ses actes. Il nous paraît normal que l'acte sexuel n'échappe pas à ce qui devrait être la loi générale de toute activité; la responsabi- lité est le corollaire de la liberté. Les relations intersexuelles contiennent des risques nom- breux; risque d'enfant, risque de déconsidéra- tion sociale et de perte d'emploi, risque de chômage accompagnant la grossesse de la femme, risque de maladie. Ces risques doi- vent être pris à charge par l'homme puisque presque tous, sauf le risque de maladie n'at- teignent que la femme. La loi doit déplacer le fardeau des risques sexuels qui pesait en règle générale sur un seul des deux partenaires. Notre article 1882 peut servir de base à une législation ou une jurisprudence qui assume- rait la responsabilité de l'homme dans la vie sexuelle extralégale». (Dolléans, La police de Mœurs, 1903, blz. 193-216).

Heden bestaat er nopens de aansprakelij- keid geen betwisting meer (cf. Lalou no. 31. Gardenat et Salmon Ricci, blz. 59).

DE RECHTSPRAAK

Ook hier moet het uitgangspunt gezocht worden in de houding tegenover de aan- spraak op vergoeding wegens verleiding. Minder behept dan de rechtsleer geeft aan- vankelijk de rechtspraak toch ook blijk van een scherpe reactie tegenover de oude ma- xime « creditur virgini » verbonden met de presumptie van huwelijksbelofte vanwege den verleider. De ingenomen positie blijkt zeer duidelijk uit een arrest van 10 Maart 1808, geveld door het Fransche Hof van Ver- breking. Zeer bondig motiveert nog een ar- rest van 28 Oogst 1854 de verwerping der vraag door de volgende redeneering. «Consi- dérant qu'il est de principe constant, sous la législation actuelle, que les filles et les fem- mes qui se prétendent séduites et délaissées, n'ont point d'action en justice envers leur séducteur pour en obtenir des dommages-in- térêts... (D. P. 1856, 2.1).

Deze stelling bleef echter niet behouden, en een eerste vordering in de jurisprudentieele evolutie was de verwijdering van de excep- tie ob turpem causam. Een arrest van het Hof van Beroep van Parijs in dato 12 Januari 1874 besliste hierover: «Vainement le défen- deur opposerait à la demande une fin de non- recevoir tirée de ce que cette demande aurait pour cause l'acte immoral qu'aurait commis la jeune fille en se livrant à lui. La cause de le demande réside, en effet, non dans les rela- tions immorales ayant existé entre parties, mais dans la faute commise par le défendeur en communiquant à la jeune fille le mal dont il était atteint. (Fiaar. Le délit pénal de con- tamination intersexuelle 1907: blz. 179 cf. D. P. 1904. 2. 157: Gaz. pal. 1903. I. 380 D. P. 1906. 2. 55. S. 1905. 2. 179).

Tegen de geldigheid der aanspraak werd nog opgeworpen dat de besmetting slechts als een gevolg eener vrijwillige gedraging was en dus ten laste moest vallen van het slachtoffer; ook deze moeilijkheid werd uit den weg ge- ruimd door een vonnis van Gent in dato 28 Mei 1890 (D. P. 1890 n 1403. «S'il est vrai qu'une femme qui se donne volontairement doit supporter toutes les conséquences natu- relles de son acte, celle qu'elle a su ou dû pré- voir, il n'est pas possible de soutenir qu'elle s'expose par là volontairement à contracter une maladie syphilitique et qu'elle doit pré- voir cette éventualité comme une conséquen- ce de son acte. Elle peut donc exercer une ac- tion en dommages-intérêts contre celui qui lui a communiqué le mal vénérien».

De onvrijwillige besmetting is evenzeer strafbaar, en op dit punt is het juridisch van belang het principie «in lege aquilia et levissi- ma culpa venit», nauwkeurig toe te passen. Het is een fout zijn toestand niet te kennen. In zake congenitale en erfelijke syphilis der zuigelingen werd dikwerf gevonnist dat de besmetting van voedsters ten laste viel der ouders waarvan een althans den toestand had moeten kennen (S. 1902. 2. 40). Veel practi- sche moeilijkheden, zooals de aanstekelijkheid der zoogenaamde secundaire syphilis die door de huidige wetenschap opgelost werden, le- verden destijds wel stof tot bedenking in de waardeering der fautieve gedraging van den besmetter.

Sinds prof. Fournier in een advies, gegeven in opdracht der rechtbank (France judiciaire II. 21 blz. III), gewag gemaakt heeft van «la

faute de l'ignorer», wordt nu het schuldig ka- rakter der onwetendheid algemeen aange- nomen.

Inderdaad, dikwerf waant, na geruimen tijd, de syphiliteeker zich gezond, en is een schul- dige therapeutische carenz gedurende de la- tere fasen der evolutie van de syphilis een oorzaak van latere besmetting.

De huidige rechtspraak houdt voor dat de basis der vordering tot schadevergoeding niet de geslachtsgemeenschap, doch het quasi-de- licit der besmetting is. Vroegere vonnissen spreken echter uitdrukkelijk van nalatigheid en onvoorzichtigheid als vereischte der aan- sprakelijkheid. «La communication d'une ma- ladie contagieuse, en l'espèce la syphilis, constitue une faute, alors même qu'elle n'a pas eu lieu intentionnellement, si elle résulte de l'imprudence et de la négligence de celui qui est atteint, spécialement, si ce dernier, connaissant son état, a néanmoins eu de rela- tions avec la personne à laquelle il l'a com- muniué. (Seine 29 janv. 1903. Pand. franç. V° Resp. N. 262).

Nu echter werd terecht beslist dat alle be- smetting schuldig is. «La communication d'une maladie vénérienne par un jeune hom- me à une jeune fille, constitue une faute en- gageant la responsabilité de son auteur; mê- me se la communication n'a pas été faite in- tentionnellement». (B. Jud. 1923, 280). En nog duidelijker en kenschetsend wat betreft de verleiding werd onlangs gevonnist: «Le fait d'avoir avec une jeune fille des relations intimes qui lui ont causé un préjudice matériel et moral, constitue, même en dehors de toute manœuvre dolosive, une faute civile dont l'home doit réparer les conséquences domma- geables». (D. P. 1929.2.19).

Uit deze chronologische volgorde der ge- rechtelijke beslissingen komt de lijn der ju- risprudentieele evolutie duidelijk op 't voor- plan. Naarmate men een dieper inzicht ver- werft in de gevolgen der besmetting, moet ook de studie der vergoeding dezen ontwikke- lingsgang volgen. In de beraming der schade speelt de potentieele nociviteit der syphilis een grooten rol. Niet alleen de actueele schade moet vergoed worden, doch de rechtstreeksche gevolgen der besmetting, moeten in deze be- raming opgenomen worden. Deze laatste ech- ter is, buiten de waardeering der moreele schade, zeer moeilijk, omdat de probaliteits- hoogte der soms lang uitblijvende gevolgen, juridisch althans, deze gevolgen als bijna aleatorisch doet aanschouwen, wat schade- vergoeding uitschakelt; daarom wordt veelal en terecht dit alea onder de moreele schade- vergoeding ondergebracht, en aldus een bil- lijke vergoeding toegekend. Veel zal hier af- hangen van de persoonlijke waardeering van het geval door den rechter, omdat gevolgen als misval en steriliteitsrisico abstract moi- lijken kunnen geschat worden.

R. V. LENNEP.

BELANGRIJK BERICHT

In den loop van de vorige week zijn de kwij- tingen aangeboden geworden voor den abonne- mentsprijs van het Rechtskundig Weekblad voor den jaargang 1932-1933. Daar enkele kwijtingen onbetaald zijn teruggekomen tengevolge van de afwezigheid van den abonné, verzoeken wij dezen die hun kwijting nog niet voldaan hebben zoo vriendelijk te willen zijn den abonnementsprijs, zijnde 100 fr. te storten op de postcheckrekening van het Rechtskundig Weekblad Nr 3185.22. Zij zullen ons aldus moeite en kosten besparen.

DIENTSTCONTRACT. — VERGOEDING VOOR OPZEG. — WET VAN 1922 NIET TOEPASSELIJK. BEREKENING. — DADEN VAN KOOPHANDEL. — BEHEERDER VAN N. V.

Bij het vaststellen van de vergoeding voor opzeg, toekomende aan een bediende die niet valt onder de toepassing van de wet van 1922 op het bediendencontract, dient rekening gehouden met de volgende factoren : het loon en de vergoedingen waarop de bediende recht heeft, den duur van het dienstcontract en de moeilijkheden van 't vinden van een nieuwe analoge betrekking. Anderzijds wordt ook in aanmerking genomen dat de bediende als fabriekbestuurder door de uitbating geen gunstig resultaat kan doen opleveren.

Indien de firma de bedrijfsbelasting, door den bediende te betalen op zich nam, moet van het bedrag der belasting geen rekening gehouden worden bij het vaststellen der vergoeding.

De daden door beheerders van N. V. gesteld in de uitvoering van hun mandaat, zijn geen handelsdaden.

J. V. O. t/ Glasblazerij der Schelde,
P. Den H. S.-A. B. t/ G. V. O.

Gezien de geboekte dagvaarding van 31 Maart 1932, strekkende tot de verbreking, ten laste van verweerster, van het tusschen partijen bestaande dienstcontract en diensvolgens tot de betaling, ten titel van schadevergoeding van het bedrag van 384.403, 60 fr., te vermeerderen of te verminderen in den loop des geding, strekkende verder tot de veroordeeling van verweerders D. en G. om te betalen de som van 100.000,000 fr. tegen afgifte van 200 bevoorrechte aandeelen der Namlooze Vennootschap Glasblazerijen der Schelde ;

Gezien de geboekte dagvaarding van 1 October 1932, strekkende tot de betaling van het bedrag van 49.185,95 fr., zijnde het debet eener loopende rekening, waarde op 30 September 1932 ;

Aangezien de door hierboven aangeduide dagvaardingen ingeleide zaken samenhangend zijn en dat zij, bijgevolg, dienen gevoegd te worden ;

Aangezien, anderzijds, verweerders D. en G. bij wijze van tegeneisch, veroordeeling van aanlegger vragen tot de betaling aan elkeen, eener som van 1.000 fr. ten titel van schadevergoeding wegens roekeloos en tergend proces ;

Wat de veweerster betreft :

Aangezien het overvloedig blijkt uit de mondelinge mededeelingen welke partijen hebben gewisseld gedurende de maanden November en December, dat de heer Van O. zijne doorzending aanvankelijk had aanvaard zonder eenig protest of voorbehoud maar dit om rede dat verweerster zijn recht op eene vergoeding erkende ;

Dat later nochtans, wanneer de belangrijkheid dezer vergoeding op de vergadering van 22 November werd besproken, aanlegger, horende voor de eerste maal dat hem alleen een bedrag vertegenwoordigend zes maanden loon zou worden toegekend, voor den dag kwam met buitengewoon hoge pretenties die verweerster op 1 December trachtte af te slaan met de bewering dat de heer Van O. heel goed wist voor welke zwaarwichtige redenen de Vennootschap Glasblazerijen der Schelde van zijne diensten als bestuurder had moeten afzien ;

Dat, tezelfder tijd, verweerster beweerde deze redenen te herinneren en ze nogmaals bepaald aan te duiden zooals volgt :

« ... De maatschappij ondergaat van 1 April » 1930 tot 1 October 1930, een verlies wegens » technische fouten, hetwelk de boekhouding » schat op ongeveer 800.000 fr. ».

« ... Na een beknopten inventaris heeft het » beheer vastgesteld dat er 514.000 glasballen » ontbreken ».

Dat aanlegger onmiddellijk en geweldig tegen de aanhalingen en de toespelingen van verweerster protest uitte, en de laatijdigheid deed gelden van het zoogezegde voorbehoud harer rechten.

Aangezien bijgevolg men uit de opeenvolging der hierboven vermelde feiten mag afleiden dat partijen het eens waren het dienstcontract als verbroken te aanzien en dat het geschil slechts is ontstaan door de strijdige meening betreffende de belangrijkheid der aan verzoeker toe te kennen schadevergoeding.

Aangezien de grieven, welke verweerster thans tegen aanlegger ontwikkelt allen voor doel hebben dezelve volstrekte onbekwaamheid en technische onkunde te doen uitkomen ;

Aangezien, echter, verweerster zelve in haar

pleidooi heeft moeten bekennen dat redenen van onkunde onvoldoende zijn om eene onmiddellijke doorzending te verrechtvaardigen want : « ... als men een bediende of bestuurder aanneemt, moet men voorafgaandelijk zijne kennis onderzoeken ... »

Aangezien nopens het geleverde bedrag, de Rechtbank zich niet heeft te bekommeren over de beroepsbekwaamheden van heer Van O. ten tijde waar hij mede-eigenaar en uitbater was der nijverheidesonderneming « Verreries de l'Escaut » en dit alvorens hij in dienst trad der vennootschap Glasblazerijen der Schelde, wier rechtskundig bestaan alleenlijk dagteekent vanaf de geboekte notarieele akte van stichting ;

Aangezien bijgevolg, aanlegger niet meer dan achttien maanden in dienst van verweerster is gebleven ;

Aangezien, anderzijds rekenschap dient gehouden te worden met het feit dat aanlegger heel moeilijk eene betrekking van gelijken aard zal kunnen vinden daar er in België geen enkel andere fabriek bestaat welke zich uitzonderlijk bezig houdt met de vervaardiging van glasballen voor electrieke gloeilampen ;

Aangezien nochtans de bestaandeelen van het geding klaarblijkelijk doen uitschijnen dat aanlegger in de uitoefening van zijn ambt geene winstgevende fabricatieopbrengst heeft kunnen bekomen en dat zijn ouderwetsche vervaardigingswijze der glasballen met loodglas eene aanhoudende oorzaak is geweest van verspilling van grondstoffen en hoogen kostprijs, dewelke den verkoop aan den verbruiker heel moeilijk maakte, en dat zoodus de heer Van O. niet mag aanschouwd worden als een bediende wiens diensten einde hebben genomen ingevolge eener willekeurige ongelegene en onrechtvaardige beslissing zijner werkgevers, meent de Rechtbank dat de betwiste vergoeding de waarde van een jaar loon niet mag overschrijden ;

Aangezien het vaststaat dat benevens zijne vaste wedde van 3.500 fr. per maand, aanlegger nog eene vergoeding bekam van 1000 fr. voor woonst en licht ;

Aangezien verder, indien men uit de mondelinge mededeeling van 22 October 1931 mag afleiden dat verweerster de betaling van aanleggers bedrijfslasten op zich nam, en dient opgemerkt dat de huidige vordering strekt niet tot de betaling eener wedde maar wel tot deze eener schadevergoeding op dewelke verzoeker geene bedrijfsbelasting verschuldigd is ;

Aangezien op 10 Februari verweerster onder voorbehoud harer rechten en zonder nadeelige erkenning eene som gelijkstaande aan zes maanden loon ten bate van aanlegger's rekening storte.

Wat verweerders D. en O. betreft :

Aangezien het blijkt uit de mondelinge mededeeling van 26 Maart 1929 door verzoeker aan de A. B. gericht dat de heer O. heel goed wist dat gedurende de verhandelingen welke plaats grepen voor de stichting der vennootschap Glasblazerijen der Schelde nopens het bijebrengen van het kapitaal, de omschrijving der aandeelen en vooral het verleenen aan aanlegger door de A. B. van een voorschot van 75.000 frank, bovengenaemde verweerders uitsluitend in hoedanigheid van lasthebbers dezer zaak zijn opgetreden ;

Aangezien er aldus geen rechtstreeks en persoonlijk rechtsverband tusschen partijen bestaat en dat overigens deze verweerders in de uitoefening van hun ambt van beheerders eener naamlooze vennootschap geen handelsdaad plegen en diensvolgens niet onderhoorig zijn aan de Rechtbank van Koophandel.

Wat de eisch der A. B. betreft :

Aangezien deze vordering strekt tot de betaling van het debetsaldo der leening welke aanlegster aan verweerster heeft toegestaan ten einde dezelve inschrijving op 22 aandeelen der vennootschap Glasblazerijen der Schelde te vermogelijkken ;

Aangezien partijen na verhandelingen die meer dan een jaar duurden, eindelijk accoord vielen op het principie van terugbetaling door verweerster mits maandelijksche afkortingen van 500 fr. en afstaan aller gebeurlijke vergoedingen ;

Aangezien deze mondelinge overeenkomst wezenlijk in voege trad zooals het blijkt uit de stortingen welke verweerster heeft gedaan op 20 Februari en 4 Maart, 4 Mei en 4 Juni 1930 ;

Aangezien aanlegster in gebreke blijft te bewijzen dat er uitdrukkelijk werd bedongen dat in geval van niet betaling op maandelijkschen termijn het algeheele bedrag eischbaar zou worden ;

Om deze redenen :

De Rechtbank de door hierboven aangeduide exploitoren ingeleide zaken samenvoegende ;
Verklaart de hoofdvordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond :

Verwijst diensvolgens verweerster Glasblazerijen der Schelde aan verzoeker Van O. te betalen de som van 27.000 fr., ten titel van schadevergoeding met gerechtelijke interesten en de kosten van het geding Wijst verzoeker af van het overige van zijnen eisch ;

Verklaart zich onbevoegd ratione materiae aangaande de vordering tegen D. en G. gericht ; Verwijst aanlegger tot de kosten van dezen eisch ;

Verklaart zich eveneens onbevoegd aangaande de tegeneisch door de heeren D. en G. ingediend ; Verwijst tot de kosten ;

Verklaart de door aanlegster Algm. Bankv. ingeleide vordering ontvankelijk en gegrond ; Verwijst verweerder Van O. aan verzoekerster te betalen de som van 49.125,45 fr., ten titel van saldodebet van loopende rekening met gerechtelijke interesten en kosten des geding ;

Laat verweerder toe zich te bevrijden mits maandelijksche afkortingen van 500 fr. ; Zegt dat bij gebreke aan betaling op maandelijkschen termijn, het geheel bedrag eischbaar zal worden.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar niettegenstaande het beroep en zonder borgstelling.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE TURNHOUT.

15 JUNI 1933.

ART. 1244. — DADELIJKE UITWINNING.

Art. 1244 is toepasselijk voor alle schulden van welken aard ook en uit welken titel ze ook mogen spruiten.

Krachts art. 1244 is de rechter bevoegd om de vervolging te schorsen ook wanneer deze geschiedt krachtens een uitvoerbaar titel.

B. t/ D.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten ;

Aangezien de eisch strekt tot het bekomen van termijnen voor de betaling van 40.000 fr. plus 2400 fr. — hoofdsom en interesten wegens hypothecaire leening — waarvoor verweerder onroerend beslag heeft gelegd, krachtens uitvoerbaar titel van hypotheekleening, en, bovendien tot het bekomen van de schorsing van de rechtspleging tot uitwinning ;

Aangezien art. 1244 B. W. duidelijk is en geen onderscheid maakt tusschen de schulden, van welken aard ook en uit welken titel ze ook mogen blijken.

Aangezien, naar luid van artikel 1244, de rechter bevoegd is om de « vervolging te schorsen » en die woorden ook slaan op vervolging gedaan krachtens een uitvoerbaar titel ;

Aangezien de ruimere uitleg van art. 1244 des te beter te rechtvaardigen is, daar de wet, terwijl ze den rechter toelaat van die bevoegdheid gebruik te maken, hem tevens oplegt dit met « groote voorzichtigheid » te doen, wat dus noodzakelijk veronderstelt dat de toepassing van art. 1244 in ruimen zin dient opgevat te worden ;

Aangezien bovendien de wet vereischt dat de schuldenaar in een ongelukkigen toestand verkeert, en bijgevolg dient onderzocht ter zake of de toestand van aanlegger ongelukkig is en volstrekt niet te wijten aan zijn eigen schuld, nalatigheid of onbehandigheid ;

Aangezien aanlegger voorstelt te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, de hieronder aangehaalde feiten, welke diende ter zake zijn ;

Aangezien verweerder tot het tegenbewijs van die feiten moet toegelaten worden.

Om deze redenen :

De Rechtbank, beslissende op tegenspraak, alvorens recht te spreken ten gronde, zegt dat de rechtspleging tot uitwinning voorloopig zal geschorst blijven en aanlegger door alle middelen van recht — getuigen inbegrepen — zal mogen bewijzen :

1°) dat hij, over ongeveer vier jaar, zijne goederen te G. verkocht voor circa 140.000 fr. ; dat hij tien aren grond kocht te X., op dewelke hij een huis met winkel en herberg bouwde en hij hiervoor een som van 1000 fr. leende aan een Bank met hypotheek ;

2°) dat hij een handel in ijzererts uitbaatte met den heer X., en dat hij diens aandeel in de zaak afkocht in 1930-1931 voor de som van 80.000 fr. ; dat kort daarna de crisis in den handel in ijzererts uitbrak ;

3°) dat hij geen buitengewoon verteer maakt en hij, zoowel als zijn huisgenooten, zuinig leeft en dat de wanorde zijner zaken slechts aan de heerschende crisis te wijten is ;

Laat verweerder toe tot het tegenbewijs en bepaalt dag voor de getuigenverhooren ter openbare zitting van Woensdag, 28 Juni a.s., Behoudt de kosten voor.

NOTA. — Dendermonde, 10 Dec. 1932. R. W. 1932, kol. 360. Antwerpen, 3 Kamer, 3 Mei 1933, kol. 624.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

Zetelende in zaken van Koophandel.

21 JUNI 1933.

Voorzitter : M. Kempeneers.
Pleiters : Mters Alen en Van Bellinghen.

BURGERLIJKE AANSPRAKELIJKHEID. — INVLOED VAN EEN VONNIS DER POLITIERECHTBANK. — NIEUWE VORDERING VAN DEN VERoordeelde BETICHTE THANS AANLEGGER IN VERGOEDING VOOR EIGEN SCHADE.

Wanneer door de politierechtbank de vordering in schadevergoeding ingesteld door de burgerlijke partij tot de helft verminderd werd wegens fouten bedreven door deze partij, is erga omnes vastgesteld dat zoowel de burgerlijke partij als de betichte voor de helft schuld hebben in het ongeval en is de betichte gerechtigd vergoeding van de helft zijner schadevergoeding te vorderen.

De Jonghe t/ Van Zeebroeck.

Aangezien het geding strekt tot het bekomen eener som van 2.113,05 fr. wegens schade door aanlegger geleden, ter gelegenheid eener aanrijding tusschen zijn auto en het voertuig van verweerder op 19 April 1932, te Willebroeck ;

Aangezien het ongeval op boetstraffelijk gebied beslecht is geworden door het Vredege-recht van Mechelen, op 31 October 1932, waarvan afschrift in regelmatig vorm voorgebracht ;

Aangezien dit vonnis, zonder beroep gebleven, de verantwoordelijkheid van beide partijen vatstelt op ieder de helft ; dat deze verhouding aldus vaststaat en moet aangenomen worden als beslist ;

Aangezien spruit uit de gegevens der zaak dat de schade door aanlegger opgelopen stijgt ter somme van 3.826,10 fr. waaraan moet toegevoegd de som van vier honderd frank wegens acht dagen onbruikbaarheid van zijn auto, samen vier duizend twee honderd zes en twintig frank 10 centiem ;

Aangezien de geleverde som slechts de helft belooft dezer schade, dat alzoo de eischte grond is ;

Om deze redenen

de Rechtbank, zetelende in handelszaken zegt de eisch gegrond, veroordeelt verweerder te betalen aan aanlegger de som van twee duizend honderd dertien frank 05 cm., verhoogd met de rechterlijke interesten.

Veroordeelt verweerder in de kosten.

NOTA. — Men vergelijke vonnis van Hasselt, 2 December 1932, in tegenovergestelden zin : R. W. 18 Juni 1933.

Het vonnis van Mechelen schijnt ons consequenter, om reden dat de Politierichter geene stilzwijgende schuldvergelijking bij het vaststellen der schade van de burgerlijke partij heeft kunnen maken, daar hij het quantum niet kende der schade door den betichte, thans aanlegger, geleden.

J. M.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

4e KANTON — 31 MEI 1933.

Vrederechter : M. V. De Keyser.
Pl. : Mters Verbaet en Boelens.

ARBEIDSONGEVAL. — BEOORDEELING VAN HET ABNORMAAL KARAKTER VAN HET VOORVAL. — OORZAAK OF GELEGENHEID VAN HET ONGEVAL. — TOEPASSELIJKHEID DER WET VAN 1903.

Het abnormale dat volgens de wet van 1903 een van de karakteristieken zijn moet van een bepaald geval om het voor een ongeval te kunnen houden mag niet beoordeeld worden naar een theoretische en onveranderlijke norm. Opdat de kracht, die plots en van buiten af het organisme aanvalt, voor abnormaal zou kunnen gehouden worden volstaat het dat dit organisme geen voldoende weerstandsvormen bezit om te kunnen weerstaan aan die plots inwerkende kracht zonder dat men moet nagaan of dit weerstandsvormen onder het type-peil stond en welk de reden kan geweest zijn die het organisme onder dit peil gebracht heeft.

Het is wettelijk niet vereischt dat het ongeval alleen de oorzaak is geweest der kwade gevolgen die nadien ontstaan zijn ; genoeg is het dat het ongeval heeft bijgedragen tot het verslechteren van een voorbestaanden toestand ook indien deze niet volkomen gezond was.

Eagle Star t/ Bolle.

Aangezien de beide door ons aangestelde deskundigen, de uitslagen van hun onderzoek hebben vastgesteld in het verslag ter griffie neergelegd op 3 Mei II. en gemeend hebben het besluit over hunne bevindingen aldus te moeten samenvatten : « Het werkongeval, — indien er werkelijk werkongeval is geweest — was dus niet de oorzaak maar slechts de gelegenheid der openbersting (eener zweer die buikvliesontsteking met doodelijken afloop

heeft voor gevolg gehad). » Daarenboven geven de heeren deskundigen voor hunne meening te kennen « dat een sprong van min of meer één meter, normaal uitgevoerd, door een jongen man, en zonder er bij te vallen, tijdens het werk, heel bezwaarlijk zou kunnen doorgaan als een werkongeval ».

Naar de zienswijze van de heeren deskundigen zal dus het voorhandig geval niet moeten geregeld worden naar de voorschriften van de ongevallenwet.

Aanlegster treedt natuurlijk die zienswijze bij terwijl verweerster betoogt dat er door het onderzoek bewezen is, dat er werkelijk een oorzakelijk verband bestaat tusschen de werkuitvoering en den dood van Bolle.

Doch buiten die betwisting, welke hierna zal onderzocht worden, heeft het verslag over het deskundig onderzoek, een ander vraagstuk opgeroepen; immers de heeren deskundigen meenen dat de sprong door wijlen Bolle uitgevoerd kwalijk voor een werkongeval kan gehouden worden.

Betwifelbaar is het niet dat de deskundigen hier hun gedacht gebrekkig uitdrukken en dat zij hebben willen beduiden dat er geen ongeval geweest is.

Het bestaan van een ongeval aan wijlen Bolle overkomen op 19 Januari II. is tot nog toe nooit in betwisting gesteld door partijen; wat meer is, aanlegster zelf verklaart in hare dagvaarding van 21 Januari dat Bolle « tijdens zijne werkzaamheden aan de haven is gevallen en gewond » en het eenigste wat zij dan ook betwistte was dat er een oorzakelijk verband bestond tusschen dit ongeval en den dood van Bolle.

Thans echter voegt aanlegster « ten overvloede » aan haar eerste besluit toe, dat er niets abnormaals gebeurd is en er dus ook geen ongeval bestaat.

Over het gebeurde met wijlen Bolle op 19 Januari is ons niets anders bekend, dan hetgeen wij eenerzijds vernomen hebben uit de dagvaarding van aanlegster, namelijk dat Bolle « is gevallen en gewond » en anderzijds hetgeen de deskundigen in hun verslag opteekenen, te weten dat Bolle van af eene vliotten-de kraan op het dek van een lichter gesprongen is, die 0,80 met. dieper gelegen was, zonder gevallen te zijn.

Aangezien nu de mensch meer natuurlijk aangelegd is om te gaan dan wel om te springen, moet het redelijkerwijze wel aangenomen worden dat wijlen Bolle niet zoo een buitengewone krachtsinspanning heeft moeten doen om zulken sprong uit te voeren, en tevens ook dat zijn neêrkomen op het dek van den lichter geen zoo een geweldigen schok zal teweeggebracht hebben;

Maar daarmee is het nog niet uitgemaakt dat er in casu niets abnormaals zich heeft voorgedaan, want het buitennormale dat volgens de wet van 1903 een van de karakteristieken zijn moet van een bepaald geval, om het voor een ongeval te kunnen houden, kan en mag niet afgemeten worden naar eene theoretische, absoluut algemeene en onveranderlijke norme;

Opdat de kracht, die plots en van buiten af het organisme aanvalt, voor abnormaal kunne gehouden worden, volstaat het dat dit organisme geen voldoende weerstandsvermogen bezit om zegevierend te kunnen weerstaan aan die plots inwerkende kracht onverminderd of dit weerstandsvermogen dan ook onder het type-peil stond en wat ook de reden kan geweest zijn die het organisme onder dit peil gebracht heeft;

Zoo zal het dan om in een «geval» een «ongeval» te erkennen, noodzakelijk zijn na te gaan in welke verhouding tegenover elkander stonden de werkende aanvalskracht eenerzijds en anderzijds het weerstandsvermogen van dit bepaald organisme waarop die kracht inwerkte.

Wordt er bevonden dat de evenredige verhouding tusschen die twee factoren verbroken was, omdat het weerstandsvermogen beneden peil stond, dan zal ook de aanvallende kracht, al is zij dan nog van geen buitengewoon gehalte, tegenover dit bepaald weerstandsvermogen, abnormaal zijn.

En omdat dit vraagstuk in alle gevallen niet met volstrekte zekerheid op te lossen is, verliest de aangegeven regel toch niets van zijne waarde en is er zeker geen reden toe om hem niet in toepassing te stellen, daar waar dit toepassen niet alleen praktisch mogelijk is, maar ook gemakkelijk en met vertrouwbare zekerheid geschieden kan;

In zulke voorwaarden nu doet zich het voorhandig geval voor vermits de lijkschouwing van Bolle bewezen heeft dat de twaalfvingerdarm langs de binnenzijde eene oude verzwering vertoonde, die het slijmvlies en de spierlaag had doorgewreten, zoodat de darmwand nog maar alleen uit het weivlies bestond; dat dit laatste vlies weinig weerstand biedt en onvermijdelijk vroeg of laat scheuren moest, zonder dat daarvoor zelfs een trauma noodig was.

Uit die bevinding en uit die verklaring van de heeren deskundigen, blijkt dus wel duidelijk dat het weerstandsvermogen van Bolle bepaald beneden het normale peil stond, en dat dus ook een aanvallende kracht, waarop anderen met goeden uitslag zouden kunnen reageren, tegenover hem voor bepaald abnormaal moet gehouden worden.

Het zou trouwens gansch verkeerd zijn te willen beweren dat er noodzakelijkerwijze een trauma moet bestaan, vooraleer er van ongeval kan gesproken worden in den zin der wet van 1903; het is echter zonder eenig nut hier desaan gaande verder uit te wijden, want in het voorhandig geval is er wel werkelijk een trauma geweest en is er wel degelijk een trauma vastgesteld geworden, en een trauma waarvan de deskundigen getuigen: « de se-reuse (weivlies) scheurde door den schok van den sprong ».

Niettegenstaande de heeren deskundigen verklaren dat het weivlies scheurde door den schok van den sprong meenen zij dat die schok of trauma toch niet als « oorzaak » gelden mag van het scheuren.

Vormelijk staat deze tweede bevestiging in tegenspraak met de eerste, want zeggen dat een feit gebeurt « door iets » beteekent toch wel dat dit « iets » de oorzaak was, of allerminst eene der oorzaken van het gebeurde.

Klaarblijkelijk is het ten andere wel, dat als de deskundigen in hun verslag neerschrijven « het werkongeval was dus niet de oorzaak, maar slechts de gelegenheid der openbersting » zij zich daarbij hebben laten leiden veel meer door eene medicaal-wetenschappelijke beschouwing, dan wel door eene zuiver logische: volgens hen kon en moest ook de verscheuring zich voordoen in eene meer nabije of verre toekomst, en daarom is het maar eene loutere toevalligheid dat zij geschied is bij het springen.

Omdat nu die darmverscheuring bij wijlen Bolle gebeuren kon in een aantal gelegenheden, neemt toch niet weg dat er iets moet geweest zijn dat de keus voor dit scheuren tusschen die vele gelegenheden bepaald heeft en haar gevestigd heeft in de gelegenheid van den schok die bij het springen ontstond.

Dat ook beamen de heeren deskundigen volmondig waar zij in hun verslag verklaren: « hadde hij niet gesprongen dan zou de scheuring zich niet hebben voorgedaan op dat oogenblik ».

Die « reden » dat « iets » kan dan toch niets anders geweest zijn als de « oorzaak » zoodat het wel glad verkeerd is het oorzakelijke verband tusschen den schok van het springen en het scheuren van den darmwand te willen ont-kennen.

Dat nu die lichte schok zulke erge gevolgen heeft gehad omdat bij Bolle de duodenum zich alreeds in ver gehavenden toestand bevond, is eene omstandigheid die geen belang heeft want de wetgever heeft niet gewild dat er van den status ante rekening worde gehouden om de verantwoordelijkheid van het ongeval te verminderen; — wettelijk is het trouwens niet vereischt dat het ongeval alleen als oorzaak kunne aangewezen worden voor de kwade gevolgen die er nadien ontstaan zijn; genoeg is het dat het ongeval iets heeft bijgedragen in het verslechteren of het verergeren van een voorbestaanden toestand al was deze dan al niet gezond. (Verb. Hof. 20 Juli 1916. Pas. 1917. I, 203; — id. 25 Mei 1916. Pas. 1917; I, 141).

Aangezien het niet ontkend is geworden dat het ongeval tijdens het werk voorgekomen is; — dat het niet bewezen is geworden dat het niet zou geschied zijn door de uitvoering van het werk, en dat het bijgevolg wel gelden moet als een werkongeval;

Dat ook dit werkongeval zooals het hiervoren bewezen is geworden voor de wettelijke oorzaak moet gehouden worden van den dood van Bolle;

Om deze redenen:

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren voor recht: dat wijlen Bolle overleden is op 19/20 Januari II. aan de gevolgen van het ongeval hem overkomen op den zelfden dag; — dat dit ongeval onbetwistbaar voor een werkongeval moet gehouden worden; — dat verweerster Wwe Bolle, bijgevolg aanspraak maken mag op de vergoedingen welke de wet in haar geval voorziet, en dat aanlegster gehouden is haar deze vergoedingen te betalen; — stellen de onkosten van het geding ten laste van aanlegster, onkosten berekend op de som van 87 fr., niet inbegrepen het tegenwoordig vonnis, noch de kosten van het deskundig verslag.

NOTA: Twee groote principen worden in dit vonnis nader omschreven; namelijk het relatief karakter der vereischte van abnormaliteit van het arbeidsongeval, en de indentificering van oorzaak of gelegenheid in de juridische opvatting van het oorzakelijk verband.

De abnormaliteit van een feit moet altijd beoordeeld worden met in acht neming van den aard der verhouding van een zekere gebeurtenis tot een bepaald individu. Zoodra het voorval niet het gewoon gevolg is van een normale uitoefening van den arbeid, wordt het veroorzaakt door een vreemde kracht, welke, naar jurisprudentieele interpretatie, zelfs in het predisponerend organisme van het slachtoffer schuilt mag (Pas. 1909. I. 339), doch dan moet tevens een uiterlijke factor voorhanden zijn die dan, dank zij de gelegenheid der lichamelijke voorbeschiktheid, tot een abnormaal gevolg zal leiden. (cf. Delarivière et Namèche blz. 47).

Wat betreft het oorzakelijk verband moet opgemerkt worden dat de natuurwetenschappelijke opvatting der oorzaak als juridisch begrip onbruikbaar is, omdat ze eenerzijds te eng, en anderzijds te ruim is. De juridische opvatting van het oor-

zakelijk verband geeft van dit laatste slechts een negatieve omschrijving welke vooral doelt op het noodzakelijkheidskarakter van het bestaan van het eerste om de opkomst van het tweede te verklaren. Hiermede is het ook duidelijk dat in de juridische opvatting oorzaak en gelegenheid dikwerf geïdentificeerd worden. Deze tendenz tot vereenzelving zal slechts kunnen gestuit worden wanneer van de juridische oorzaak een afdoende verklaring zal gevonden worden, wat tot dusverre het geval nog niet is, hoe dikwerf ook daarover in de vergelijkende rechtswetenschap theoriën worden vooropgesteld.

In de huidige stand der rechtswetenschap nopens arbeidsongevallen schijnt dit vonnis de juiste verklaring te behelzen.

v. L.

Bestuurlijke rechtspraak

GEMEENTEVERKIEZINGEN. — 1932. — GOIDSENHOVEN. — HERVORMING EENER BESLISING DER BESTENDIGE DEPUTATIE VAN DEN PROVINCIE RAAD VAN BRABANT.

Wanneer een kandidaat, zonder regelmatig te zijn aangewezen als getuige, de kiesverrichtingen van een stembureau volgt, kan hierin geene aanleiding bestaan om de verkiezingen te verbreken.

Wanneer diezelfde kandidaat, onregelmatig als getuige zetelend, den door de wet voorzien eed niet aflegt, kan hier niet tot eene kiesverbrekende onregelmatigheid worden besloten zoo het proces-verbaal der kiesverrichtingen vaststelt dat alle bewerkingen hun regelmatig verloop hebben gehad.

Het raadplegen van een nota-boekje door een getuige tijdens de kiesverrichtingen kan niet aanzien worden als een feit dat van aard zou zijn de kiezers te beïnvloeden.

Gelet op de beslissing, dd. 30 November 1932, waarbij de bestendige deputatie van den provincialen raad van Brabant de gemeenteraadsverkiezingen, die op 9 October te voren te Goidsenhoven gehouden werden, heeft nietigverklaard;

Gelet op het beroep, den 1 December 1932 door den gouverneur der provincie tegen deze beslissing ingesteld;

Overwegende dat de bestendige deputatie hare nietigverklaring steunt op verschillende onregelmatigheden die zouden plaats gehad hebben tijdens de kiesverrichtingen: een kandidaat van de lijst 2 zou als getuige gezeteld hebben alhoewel hij niet volgens de wetsbepalingen zou aangeduid geweest zijn; bedoelde getuige zou den vereischten eed niet afgelegd hebben; zijne handelingen tijdens de kiesverrichtingen — onder meer raadpleegde hij gedurig een notaboekje — zouden van aard geweest zijn de kiezers te beïnvloeden;

Overwegende, wat betreft de tegenwoordigheid van voormelden getuige bij de kiesverrichtingen, dat, eenerzijds geen aanduiding van getuigen voor lijst 2 had plaats gehad; dat gezegde kandidaat, wanneer hij zich aanmeldde om in die hoedanigheid te zetelen, niet de plaats van een regelmatig aangeduiden getuige heeft ingenomen; dat het bureau, waar het hem zonder opmerking heeft toegelaten als getuige te zetelen, wat blijkt uit het proces-verbaal, eenvoudig is ingegaan op den wensch van den wetgever, die er naar streeft de contrôle der verrichtingen verzekerd te zien door de aanwezigheid van getuigen die de kandidaten van elk der tegenover elkaar staande lijsten vertegenwoordigen; dat, anderzijds, de wet uitdrukkelijk, toelaat kandidaten tot getuige aan te duiden; dat bijgevolg het feit, dat gezegde kandidaat van lijst 2 als getuige derzeive heeft gezeteld zonder daartoe voorafgaandelijk regelmatig te zijn aangeduid geweest, op zich zelf geen onregelmatigheid is van aard de nietigverklaring der verkiezing te wetigen;

Overwegende, wat de bewering betreft dat gezegde kandidaat in zijne hoedanigheid van getuige niet den eed zou hebben afgelegd, dat zulks uitdrukkelijk in tegenspraak is met het proces-verbaal, hetwelk de eedafliegging vermeldt van de leden van het bureau en van de getuigen waaronder voormelde kandidaat met name is begrepen; dat overigens, zelfs wanneer men aanneemt dat de kandidaat-getuige van lijst 2 den wettelijk voorgeschreven eed niet zou hebben afgelegd, er dient aangestipt dat de eedafliegging immer is beschouwd geweest, en met reden, als eene uitwendige formaliteit van de verkiezing, welke weglating alleen dan de vernietiging der kiesverrichtingen zou kunnen rechtvaardigen wanneer het zou bewezen zijn dat hij, die niet den eed heeft afgelegd, te kort is gekomen aan de verplichting vervat in de formule van den eed en dat zijne houding aldus den uitslag der verkiezing beïnvloed;

Overwegende dat de beschuldigingen, den kandidaat-getuige van lijst 2 ten laste gelegd, in het proces-verbaal geen de minste zinspeling is gedaan; dat, dit punt door voormelden kandidaat ten stelligste wordt gelogenstraft, hetgeen in alle punten wordt gestaafd door eene geschreven verklaring van een zijner tegenstrevers, getuige en kandidaat van lijst 1, die bovendien uitdrukkelijk bevestigt dat de verrichtingen van dan aanvang tot het einde met de meeste regelmatigheid zijn verlopen; dat, namelijk deze verklaring op volstrekte wijze bevestigt dat, zooals de kandidaat-getuige van lijst 2 heeft verklaard, het zoogezegd nota-boekje, dat deze laatste gedurig zou hebben geraadpleegd tijdens de kiesverrichtingen feitelijk een officieele brochure was met de « Mi-

nisterieele onderrichtingen aan de voorzitters der kiescolleges »;

Overwegende, bovendien, dat de bezwaar-indieners, kandidaten van lijst 3, wier aangevoerde bezwaren heel wat minder stellig waren dan deze ingeroepen door de beslissing van de bestendige deputatie, zelf van meening zijn geweest dat de aangehaalde feiten geenszins van aard waren de oprechtheid van den uitslag der verkiezing in twijfel te trekken, vermits zij geenszins de vernietiging van de verkiezing beoogen maar alleen het nazien der stembiljetten vroegen;

Overwegende, wat dezen laatsten eisch betreft, dat volgens de rechtspraak de verrichtingen van het bureau als juist moeten worden beschouwd, hoe gering het stemmenverschil ook weze tusschen de kiescijfers of de quotiënten, en dat het niet volstaat de dicht op elkaar volgende uitkomsten van een verkiezing in te roepen om te bekomen dat de overheden, belast met het onderzoek der geloofsbrieven zouden overgaan tot een nieuw onderzoek der stembiljetten, ten ware door de reclamanten, nauwkeurig omschreven en ter zake dienende feiten werden aangevoerd, die van aard zouden zijn eene vergissing of onregelmatigheid bij de stemopneming aannemelijk te maken; dat bij onderhavige betwisting geen enkel feit van dit slag is ingeroepen;

Overwegende dat dientengevolge niets zich verzet tegen de geldigverklaring van de verkiezingen van Goidsenhoven;

Op de voordracht van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel I. Bovenvermeld beroep van den gouverneur der provincie Brabant wordt ingewilligd. De beslissing der bestendige deputatie van den provincialen raad van Brabant, dd. 30 November 1932, waarbij de gemeenteraadsverkiezingen, die te Goidsenhoven werden gehouden, zijn vernietigd, wordt hervormd.

Genoemde verkiezingen worden bijgevolg geldig verklaard.

Art. 2. Melding hiervan dient gemaakt in het notulenboek der bestendige deputatie op den rand der hervormde akte.

Art. 3. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 21n December 1932.

NOTA: — De gemeentekieswet vereischt eenerzijds dat de getuigen van de verschillende lijsten op voorhand bekend gemaakt zouden worden bij den voorzitter van het Hoofdbureau.

Anderzijds echter zegt de wet dat de kandidaten op elk oogenblik het recht hebben in de burelen te gaan om na te zien of de verkiezingsbewerkingen hunnen regelmatigen gang hebben.

De beslissing hierboven weergegeven is dan ook naar onze meening, geheel volgens den geest der kieswetten, alhoewel nochtans de tekst niet geheel geëerbiedigd blijft, vermits een kandidaat die het ambt van getuige aanneemt zoowel als een andere getuige voorhand moet bekend gemaakt worden aan den voorzitter van het Hoofdbureau.

De algemeene strekking die op dit oogenblik in het Ministerie van Binnenlandsche Zaken heerscht, schijnt in hoofdzaak nieuwe verkiezingen te willen vermijden, daar waar geen zichtbaar kiesbedrog in het spel is, doch enkel onregelmatigheden van vorm vastgesteld werden.

I. V.

BELANGRIJK BERICHT

DE INHOUDSTAFELS VAN HET RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

Ten gevolge van de omstandigheid dat wij in den loop van onzen tweeden jaargang van drukker moesten veranderen is het materieel niet mogelijk geweest bijtijds de inhoudstafel van het Rechtskundig Weekblad uit te geven.

Daar onze tweede jaargang reeds zeer ver gevorderd was wanneer wij met deze inhoudstafels gereed waren heeft de Redactie besloten de tafels van de twee jaargangen tegelijkertijd te laten verschijnen. Deze tafels zullen in den loop van het rechterlijk verlof aan al de abonneenten verzonden worden.

Wij doen te dezer gelegenheid opmerken dat de opvatting van deze tafels gansch nieuw is. Er zullen namelijk twee afzonderlijke brochures gedrukt worden waarvan de eene zal dienen voor het gewoon gebruik op de studietafel. Daarnaast zal een tweede brochure verschijnen, op bijzonder licht papier, dat slechts langs ééne zijde zal bedrukt zijn, zoodanig dat het aan al onze abonneenten zal mogelijk zijn de korte inhoud van de rechtspraak uit te snijden en aldus zonder moeite en kosten een volledig fichenstelsel aan te leggen van al de rechterlijke beslissingen verschenen in het Rechtskundig Weekblad. De korte inhoud van elke beslissing werd gedrukt op formaat der gebruikelijke fichen die zoo uiterst nuttig zijn voor het spoedig vinden der rechtspraak. Al degenen die dit fichenstelsel willen aanleggen en bijhouden zullen aldus een volledig overzicht hebben van heel de jurisprudentie opgesteld in de Nederlandsche taal.

De Drie-en-Zestigste Jaarvergadering van de Nederlandsche Juristen-Vereeniging te Amsterdam

De Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden had dit jaar ook, zooals verscheidene malen reeds in het verleden, de zeer vriendelijke uitnodiging van zijn zustervereniging in Nederland beantwoord en was bij de jaarvergadering, 30 Juni en 1 Juli i.l., vertegenwoordigd door haar onder-voorzitter, Prof. oud-minister Van Dievoet, en ondergeteekende, een van zijn secretarissen.

Zooewel voor wat betreft de deelneming, als de degelijkheid, mag deze vergadering bijzonder geslaagd heeten. Ruim 200 juristen uit alle hoeken van het land : magistraten, advocaten, procureurs en ambtenaars, woonden 's morgens en 's namiddag de zittingen bij, onder 't voorzitterschap van Pr. Dr A. L. Scholtens, secretaris-generaal van het departement van Economische Zaken en Arbeid, bijgestaan door den secretaris-penningmeester Mr J. C. Van Kempen, die sinds talrijke jaren de ziel van de vereniging is, en met algemeene stemmen, nogmaals dit jaar, in zijn ambt bevestigd werd.

Aan de dagorde een enkel onderwerp (buiten natuurlijk deze van administratieve aard): « WELKE WIJZIGINGEN ZIJN GEWENSCHT IN DE RECHTERLIJKE ORGANISATIE TER VERZEKERING VAN EEN DOELMATIGE RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE EN IN STRAFZAKEN ? »

De studie ervan werd toevertrouwd voor praeadvies aan Jhr Mr Rh. Feith, voorzitter van den Hoogen Raad, — Jhr Mr G. W. van der Does, advocaat-procureur te 's Gravenhage, — Mr O. E. G. Graaf van Limburg Stirum, substituit Politië Officier te Breda en Mr Dr J. M. de Moor, rechter in de arrondissementsrechtbank te Almelo.

Geruimen tijd vóór de vergadering, werden volgens de gebruiken de gedrukte verslagen aan de deelnemers gestuurd.

Bij de behandeling zelf komen de praeadviseurs het laatst aan het woord. Hun uiteenzettingen zijn voorafgegaan van de discussie, die aldus onderstelt dat de aanwezigen kennis genomen hebben van de verslagen.

Aan de bespreking namen talrijke leden deel — en wat opmerkenswaardig is : bijna al de sprekers hadden hun uiteenzettingen schriftelijk gemaakt — bewijs van de waarde aan het onderzoek gegeven.

Als wij daarenboven zagen optreden: Heeren Prof. Paul Scholten, — Mr J. Kruseman, voorzitter van het gerechtshof te Amsterdam, — Mr L. Ch. Besier, advocaat-generaal bij den Hoogen Raad, zal van het groote gezag van de besprekingen voldoende blijken.

Na de afhandeling wordt gestemd over verscheidene vraagpunten, die uit het onderwerp getrokken worden.

Het is voor ons van belang uit de gehouden stemming af te leiden : 1°) dat een kleine meerderheid zich uitsprak voor het behoud van den kantongerechten (in plaats van de samensmelting met de arrondissements-rechtbank).

2°) dat een groote strekking heerscht voor de « unus in civilibus » (de alleen-sprekende rechter).

3°) dat in strafzaken het middel van verzet in regel behoort te vervallen.

De groote Nederlandsche Pers gaf van de zittingen ongemeen uitgebreide verslagen, en over korten tijd verschijnt het stenografisch verslag.

Om de bijzondere hartelijkheid van haar ontvangst, weze de Nederlandsche Juristen-Vereeniging nogmaals innig dank betuigd.

Prof. J. VAN OVERBEKE.

UIT DE PERS

DE HUURKOOP

Hieronderstaande correspondentie uit Denemarken betreffende het belangrijke en actuele vraagstuk van den « huurkoop » nemen wij over uit een der laatste nummers van « Jong Dietschland ».

* * *

« Bij elk afbetalingskontraat van een arbeider zal men zich op een gevaarlijk terrein bevinden... In het huurkoopstelsel herleeft in een andere vorm hetzelfde sociaal verschijnsel als het trucksysteem... Ook hier wordt een risico op de arbeiders gelegd dat zij niet kunnen dragen ». Aan deze veroordeling van het huurkoopstelsel door Dr. R. van Genechten in zijn doorwrocht GIDS-artikel in 't Februarie-nr. van 1930 moesten wij denken bij de bespreking in de Deense bladen over dit stelsel door een gerucht makende zaak, die dezer dagen voor de rechtbank te Kopenhagen diende, uitgelokt. Het gaat inderdaad om een typisch geval waar het huurkoopstelsel, dat een zo bedenkelijke populariteit geniet, zich als een sociaal euvel ontpopt.

Een jeugdig arbeider, wil zich een woon inrichten en begint met een eetkamer-ameublement bij een afbetalingzaak aan te schaffen voor 1250 Kronen. Na het vierde jaar, in 1926 wanneer hiervan reeds 1200 Kr. zijn afbetaald, schept hij nieuwe moed en schaft een slaapkamer-ameublement aan bij dezelfde zaak, onder dezelfde voorwaarden naar hij meent, evenwel verkeerd. Wat in werkelijkheid geschiedt in het afbetalingsmagazijn is dat hij in een val loopt.

Het huurkoopstelsel is een bijzonder stelsel van kredietverlening waarbij de waarborg van het krediet in het op kredietgeleverde goed zelf bestaat : de kredietnemer zelf wordt niet kredietwaardig geacht. In de afbetalingsmagazijnen heerst het vaste gebruik dat, wanneer de kredietnemer nieuwe goederen op afbetaling koopt, niet alleen de nieuwe goederen tot zekerheid strekken van de nieuw-aangegane schuld, maar ook de vroeger-gekochte tot waarborg van de schuld blijven dienen.

Wat deed nu deze meubelhandelaar ? Het geringe voor de eetkamer door de arbeider nog verschuldigde bedrag werd met de schuld van het tweede ameublement saamgetrokken in hetzelfde boekje, zodat nu beide ameublementen tot zekerheid strekken, ook al werd het eerste intussen voluit betaald !

En dit laatste geschiedde. De jonge arbeider betaalde regelmatig de ene termijn na de andere tot van de 2450 Kr., die het volle kontraat bedroeg, er ten slotte reeds 2109 waren betaald. Dan breekt er voor hem een moeilijke tijd aan : hij valt werkloos...

Om aan geld te geraken blijft er geen andere uitweg over dan de eetkamer te verkopen. Hij krijgt er, van een ander arbeider, 300 Kr. voor, nog niet het vierde van wat ze heeft gekost. Ook met dit geld echter kan hij de termijnen — er resten 341 Kr. — niet betalen.

Het huurkoopkontraat speelt nu automatiek. De leverancier komt er achter waar zich het te gelde gemaakte ameublement bevindt. Dit is zijn eigendom gebleven. Immers, het huurkoopkontraat is een koopovereenkomst met beding van eigendomsvoorbehoud : eerst na volledige afbetaling gaat de eigendom over. De leverancier haalt er een deurewaarder bij, door wie hij op de eetkamer beslag laat leggen, ze laat schaffen (op 350 Kr.) en weghalen. Hij verkoopt het ameublement op staande voet voor 250 Kr. a contant.

Het is een banale, doodgewone, uiterst alledaagse geschiedenis ; alleen in Kopenhagen gaan in afbetalingsgeschillen jaarlijks 20.000 deurewaarders-eksploten aan het leggen van beslag vooraf ! Dit goed, feitelijk compleet afbetaald, waarom deze

kredietnemer dan ook meende het in eigendom te bezitten, kon deze kredietgever niettemin, bij de al te voordelige voorwaarde door hem door het samenlaan der schulden tot één vordering bedongen, terugnemen waar het zich ook bevond en opnieuw aan de man brengen.

Waarschijnlijk zou hier geen haan hebben naar gekraaid in een andere dan deze harde krisistijd, had degene bij wie het goed in beslag werd genomen, degene die hem het goed had verkocht en niet bij machte bleek om de koopsom te restitueren, niet aangeklaagd wegens bedrog.

Wat al dadelijk bleek bij de aanvang van het geding, dat zowel de rechter als de openbare aanklager het er op aanlegden om deze aanklacht zo gauw mogelijk uit de wereld te helpen bij wederzijds overleg.

« De positie van de kredietnemer is al een zeer ongunstige », verklaarde de rechter, « wanneer de verschillende goederen gezamenlijk blijven strekken tot zekerheid : renten en kosten worden er door verzwaard ».

« Dat is louter theorie », werpt de advocaat van de kredietgever tegen.

« Nou, nou », zegt de rechter, « maar die dan toch heeft geleid tot het resultaat dat de leverancier goederen heeft teruggenomen die betaald werden ! Had er een apart kontraat voor het tweede ameublement bestaan, dan zou hij daar geen vat op gehad hebben. Waar zijn deze meubelen overigens gebleven ? »

« Ze werden verkocht ! »

« Verkocht ! » roept de rechter op scherpen toon uit.

« Ja, dat recht heeft de leverancier ! »

« Wij moeten de leverancier als getuige dagvaarden », zegt de openbare aanklager.

« Ja », antwoordt de rechter. « Dit is een ergelijke zaak. De leverancier moet gehoord worden. » De leverancier zegt, aangaande de twee, met een tussenpoos van verscheidene jaren aangeschafte ameublementen, saamgeworpen tot één vordering uit huurkoopkontraat, dat deze methode « algemene coutume » in deze zaken is.

« Dit heb ik nu vijftientwintig jaar lang gedaan en de klanten waren altijd tevreden ! »

Het geding nam evenwel een ongewoon einde tengevolge van een minnelijke schikking waarbij de benadeelde de aanklacht wegens bedrog terugtrok, nadat was overeengekomen dat de meubelen bij de leverancier zouden verblijven, waartegenover deze zich verbond om aan eerstgenoemde 100 Kr. te betalen, terwijl de beklaagde zich verplichtte op erewoord tot restitutie aan eerstgenoemde een bedrag van 200 Kr., en de leverancier mede had afgezien van een schuldbekentenis ten bedrage van de in rechte door de kredietnemer verschuldigde deurewaarderskosten, tot ondertekening waarvan hij zo geslepen was geweest de koper der meubelen te bewegen.

Wat leert ons deze fabel ? Noch de Deense pers, noch de Deense lezer zijn in gebreke gebleven de les te trekken uit dit onpure bedrijf. Tegen de achtergrond van een teisterende crisis waardoor ook de afwikkeling der afbetalingsovereenkomsten in 't honderd gelopen is, heeft men het pathetische kontraat gezien, aan de ene kant van de man die zich jaar in jaar uit bekrimpt om de last der termijnen van de afbetaling van duurzame verbruiks-goederen die op zijn inkomen drukt te kunnen dragen, aan de andere kant van de man die de wet kan invoeren en ook het gebruik, om een handels-systeem te hanteren dat met de gewone woeker nauwe verwantschap vertoont.

Het is begrijpelijk dat in Denemarken, zoals ook overal elders, niet in de laatste plaats de winkelstand tegen deze praktijk in het geweer gekomen is. « Is het verantwoord », vraagt aldus de « older-

man » Wiboe, leider van een middenstandsbond, « dat vele kleinere handelaars die dagelijkse verbruikswaren verkopen, zeer tegen hun zin in een kredietgeversverhouding tegenover hun klanten worden gedrongen, omdat de afbetalingskontrakten de betaalcracht van deze klanten hebben aange-tast ? »

Inderdaad worden in deze afbetalingshandel de prijzen veel te hoog opgevoerd, zelfs indien wordt rekening gehouden met allerlei prijsverhogende factoren die het stelsel aankleven, zoals administratiekosten, provisie aan kolportage-agenten, premie voor risico van wanbetaling, vergoeding voor renteverlies, honoraria aan konsulenten en advocaten, gerechtskosten enz. « Het gevolg hiervan is dat meest alle waren die op afbetaling worden verkocht, worden betaald tegen dubbele prijs ».

In de Scandinavische landen is in het spoor van Duitsland en in tegenstelling tot wat in België en Nederland het geval is, het afbetalingsstelsel wettelijk geregeld. Het gemeenschappelijke kenmerk van deze Scandinavische regelingen is dat zij uitgaan van een bewilligingsstelsel. Afbetalingshandel kan slechts worden gedreven in voorwerpen, waarvan de afbetalingsprijs niet onder een zeker bedrag gaat, in alle andere gevallen is toestemming van de politie noodig. In de Leidse dissertatie uit 1927 van Mr. A. L. de Block over de « Scandinavische Samenwerking inzake wetgeving » vindt men dit nader uiteengezet. Maar ook dit opstellen van categorieën van voorwerpen die op afbetaling « tegen verkeerde prijs », worden verkocht, acht Wiboe « maatschappelijk onverantwoord ». « Is het verantwoord », vraagt hij verder, « dat grote delen van de koopkracht der bevolking slechts de helft sorteren van haar effect en van wat voor geld kon verkrijgbaar zijn, werd met het afbetalingstelsel niet het dubbele van de prijs betaald ».

Nog drie andere gevolgen van het afbetalingstelsel acht Wiboe ten enenmale verwerpelijk : het systeem slokt aanzienlijke bedragen aan honoraria en salarissen aan advocaten, rechters en deurewaarders op ; in hoge mate wordt op onredelijke wijze de arbeid der politie en der rechterlijke macht verzwaard, waaruit sterk vermeerderde uitgaven voor staat en gemeente voortvloeien : een groot aantal mensen krijgen een niet-onbeschreven strafregister. Olderman Wiboe behoort dan ook tot degenen die het afbetalingskontraat gewoon willen vervangen door eenvoudige kredietverlening.

Wij zijn hier enigszins uitvoerig geweest over het huurkoopkontraat omdat ook in Nederland en België het probleem aanhangig is gemaakt, in het eerste land door een staatskommissie die een wettelijke regeling ontworpen heeft, in het tweede land, waar een praeadvies van twee Vlaamse, tot het Leuvense Rechtsgenootschap behorende rechtsgeleerden het vraagstuk voor het forum van de in sociale en juridische vraagstukken belangstellenden heeft gebracht. De maatschappelijke beoordeling van het stelsel door de stellers van het Vlaamse praeadvies wijkt wel zeer sterk af van de hier naartoe gebrachte Deense, waar deze Vlamingen menen, « dat het afbetalingstelsel niet een kwaad is, maar integendeel een faktor van vooruitgang ».

Hierin wijken zij eveneens zeer van het in de aanvang van deze brief gekenschetste standpunt van een ekonomist als Dr. van Genechten af, voor wie inzonderheid het huurkoopstelsel « een kanker der volkskracht » is : « het ondermijnt een van de elementen van de volkskracht : de spaarzaamheid en de voorzichtigheid in het besteden van geld... Tot de bloei van het systeem heeft geleid een mentaliteit van onmiddellijk genieten en het eind de last te laten dragen ».

Het is een systeem van Amerikaans huize, het duikt in 1807 in de Verenigde Staten voor de verkoop van meubelen op, dringt bij ons binnen omstreeks de jaren 1870 met de naaimachines van Singer, en na de Wereldoorlog is het met de Christian Science een der grote import-artikelen alkomstig uit Amerika.

Lapidair stelt Van Genechten ertegenover zijn in de ekonomische leer van het rente-verschijnsel gefundeerde stelling : «Eerst sparen en dan kopen : die wijsheid van het voorgeslacht behoeft voor het Amerikaanse klatergoud niet te wijken... De volkswijsheid, dat wie eenmaal op afbetaling koopt, zijn gehele leven eraan vastzit, vindt hier in de ekonomische theorie haar analogie voor wat betreft de volkshuishouding in haar geheel ».

Maar met deze uitloper van ons betoog zwenken wij al te zeer van Denemarken af...

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

De VI. Conferentie hield een zeer druk-bijgewoonde vergadering den 22 Juni. De dagorde vermeldde als eerste punt : Voortzetting van het debat aangaande de klacht tegen Mter Jan Timmermans. Confrater Timmermans vroeg zelf bij den aanvang der vergadering het woord. Hij dankte de Conferentie om het gebaar van Vlaamsche solidariteit, doch stelde zelf de sluiting van het debat voor, vermits de zaak zelf voor goed tot het verleden behoort. De vergadering stemt hiermee in.

Daarna werd overgegaan tot de verkiezing van het Bestuur. Na langdurige stem-operaties kwam het volgend Bestuur zegevierend te voorschijn :

Voorzitter : Mter Kamil Van der Planken.

Ondervoorzitters : Mters Jozef De Smedt en Jozef Struyckers.

Sekretaris : Mter Frans Daeseleire.

Penning-meester : Mter Frans Mattheessens.

En dan volgde de lange reeks toespraken. De d.d. Voorzitter Mter L. Elebaers wenschte het nieuwe Bestuur geluk, had een geestig compliment voor al de confraters die zegevierend uit de stembus waren gekomen, en bracht een roerende hulde aan den Voorzitter der Conferentie, Mter Albert Hillen, die wegens gezondheidsredenen sedert maanden het voorzitterschap niet meer kon waarmaken.

De nieuw-gekozen Bestuursleden kwamen achter-eenvolgens aan het woord. De sympathieke Voorzitter Mter Van der Planken behaalde een stormachtig applaus met zijne « Troonrede ». De overige bestuursleden brachten de geestige noot.

Het nieuwe Bestuur betaalde volgens aloude overleveringen heel gedwee het gelag van den avond. Mter Gaston van den Bergh, door de « vox populi » onweersstaanbaar aan het woord geroepen, hield een meesterlijke improvisatie waarvan het sukses in omgekeerde verhouding stond met den omvang van zijn corpus, en Mter Carnoy sloot de reeks spreekbeurten « qualitate qua » gezakte kandidaat.

Kiezingen van Stafhouder en Tuchtraad

BALIE VAN ANTWERPEN

De Balie van Antwerpen heeft Mr Jozef Leclef tot Stafhouder verkozen.

De Tuchtraad voor 1933-34 werd samengesteld als volgt :

Mrs Ch. Bauss, Fern. Walton, Alb. Van der Cruyssen, Rob. Van Reeth, G. Van Doosselaere H. Stuyck, H. Van Oekel, Ch. Boelens, P. Gryspeerd, M. Wynen, Joz. De Raedemaeker, P. De Schrijver en John Stockmans.

BALIE VAN BRUSSEL.

Mr Pierre Graux werd tot Stafhouder der Balie van Brussel verkozen.

Mrs Jean Renkin, L. Braffort, C. Soudan, H. Botson, A. Henoumont, H. Van Leynseele, Hervy-Couvin, H. Pierlot, Paul Crokaert, Hennebicq, P. Des-cressonnière, C. Ghislain, V. Stinglamber en P. Struye, werden verkozen tot leden van den Tuchtraad.

BALIE VAN GENT

De Balie van het Beroepshof te Gent, heeft Mr Rodolf De Saegher, tot stafhouder verkozen.

Tot leden van den Tuchtraad werden verkozen : Mrs De Cnyf, G. Eeckhout, G. Van den Bossche, G. Wuerth, O. Tijdgat, Oscar Buysse, F. Bellemans, M. De Beer, L. De Bie, J. Zenner, Delmotte, L. Hallet V. Begerem en Alb. Ceuterick.

BALIE VAN LEUVEN.

De Balie van Leuven heeft Mr Louis Tielemans tot stafhouder verkozen.

Tot leden van den Tuchtraad werden verkozen : Mrs P. Anciaux, F. Calloud, R. Claes, P. De Keyser, J. Huybrechts, J. Kestens, Ch. Van Krunkelsven en F. Van Ryckel.

BALIE VAN TONGEREN

Mr Em. Caort werd tot stafhouder verkozen.

Tot leden van den tuchtraad werden verkozen Mrs G. Meyers, Paul Albert, Rob. Stas en Joz. Lysens.

Balie-Sport

TENNISWEDSTRIJD VAN DE BALIE VAN ANTWERPEN TEGEN DE BALIE VAN ROTTERDAM

Verleden Zondag werd te Antwerpen op het terrein van Beerschot A.C. een tenniswedstrijd tussen de Balie van Antwerpen en de Balie van Rotterdam gespeeld. De overwinning bleef aan de Antwerpsche confraters.

De uitslagen der singels waren de volgende : Janssens-De Ruyter, 6/3, 5/7, 7/9 ; V. d. Reydt-Jonker, 6/2, 6/2 ; Dierckxssens-Hioolen, 4/6, 4/6 ; Elebaers-Nollet, 3/6, 6/3, 6/4 ; Houben-Ruys, 6/1, 6/2 ; Bossyns-Schuur, 7/5, 9/7 ; H. De Jongh-Buskoop, 3/6, 3/6 ; Louveau-Bielders, 6/4, 6/1.

Na deze singels hadden dus de Antwerpenaren vijf overwinningen behaald tegen drie. Na een lunch in de lokalen van Beerschot A.C. werden rond drie uur de doubles aangevangen.

Deze gaven de volgende uitslagen : V. d. Reydt en Dierckxssens tegen Hioolen en De Ruyter, 6/2, 6/3, 6/4 ; Janssens en Bossyns tegen Jonker en Nollet, 6/3, 2/6, 0/6, 3/6 ; Elebaers en Houben tegen Buskop en Schuur, 6/4, 6/2, 2/6, 7/5 ; H. De Jongh en Louveau tegen Bielders en Ruys, 3/6, 8/6, 6/2, 6/4.

De eindoverwinning bleef dus aan Balie-Sport met 8 overwinningen tegen 4. Na het einde van den wedstrijd had een avondmaal plaats waaraan talrijke confraters deelnamen. De belangstelling voor den wedstrijd was zeer levendig.

Op 2 September zijn de Antwerpsche spelers te gast bij hunne collegas van aan den Maaskant. H. J.

Rechterlijk Leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 27 Juni 1933 :

Is, op hun verzoek, ontslag verleend Aan den heer van Lidth de Jeude (O.), uit zijn ambt van ondervoorzitter in de rechtbank van koop-handel te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt.

Aan den heer Nossent (M.-H.-M.-L.-A.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in de politierechtbank te Brussel :

Aan den heer Butaye (J.-B.D.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Rousbrugge-Haringhe.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt ;

Aan den heer Lefebvre (A.-I.-Ch.-A.), uit zijn ambt van griffier bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden en is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt.

Het tegenwoordig besluit zal zijn uitwissel hebben te beginnen van 31 Mei 1933 ;

Zijn benoemd :

In het vrederecht van het kanton Sint-Kwintens-Lennik, de heer Devoghel (M.-P.-M.-J.), advocaat te Halle, ter vervanging van den heer Claes, die tot een ander ambt is beroepen ;

Tot griffier van den kriegsraad te Gent, de heer Cocquyt (A.), eere-griffier van een kriegsraad te velde, griffier van den kriegsraad te Bergen, ter beschikking, ter vervanging van wijlen den heer Sauwen ;

Is de heer Marijns (R.-H.), griffier van het vrederecht van het kanton Sint-Niklaas (Oost-Vlaanderen), belast met de bediening van het vrederecht van het kanton Beveren (Oost-Vlaanderen).